
Aki lámpást gyújt, nem takarja le edénnyel, úgy alá sem rejti, hanem a lámpatartóra teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot. Lk 8, 16

VÍZKERESZT ÜNNEPE UTÁN 1. VASÁRNAPJA, 2021.01.10.

Jézus ma azt mondja nekünk, hogy az isteni jószág nem más, mint a világban a világosság. Többször is használja Jézus ezt a hasonlatot, amikor olyanokat mond, hogy ő az élet világossága, vagy, hogy aki őt követi, az a világosságban jár. János evangélista azt írja, hogy az Ige az emberek világossága.

Az Ige világosságában látjuk meg bűneinket, de az Ige világosságában tárul fel előttünk Isten bűnbocsátó, végtelen szeretete és kegyelme Jézus Krisztus kereszthalálában. Az Ige világosságában ismerjük fel nehéz és érthetetlen élethelyzeteinkben, szenvedéseinkben Isten erejét, azt, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukat munkálja. Az Ige világossága ***mutatja nekünk az utat***, amikor tanácstalanok vagyunk, és ***segít minket***, hogy kikerülhessük a buktatókat és a csapdákat, hogy Isten útjain járjunk.

Ti vagytok a világ világossága, – mondta Jézus tanítványainak. Ti, keresztények, hívő emberek, ti vagytok a lámpás, amelyet Isten az ő igéjével meggyújtott. És ezt a világosságot nem lehet, nem szabad elrejteni mások előtt. Ha világosságunk van, ha él bennünk Jézus Krisztus, aki a világ világossága, ha mi is a világ világosságává lettünk, akkor ezt elrejteni olyan, mint annak az embernek a cselekedete, aki egy égő lámpást leteker, vagy elrejt.

És ennek ellenére, nem tesszük-e néha ezt? Talán azért, mert jelszóvá lett, hogy a hit magánügy. Így aztán különválasztjuk a vasárnapjainkat a hétköznapoktól, vasárnap hallgatjuk az Igét, fürdünk az Ige világosságában, hétköznap eldugjuk a lámpást, nem világítunk, a környezetünk nem lát semmit a világosságunkból, sötétek vagyunk az

emberek között. Letakart, elrejtett lámpások vagyunk, mert eltitkoljuk a hitünket, a Jézushoz tartozásunkat. Pedig a hit nem magánügy, ilyet soha nem mondott Jézus. Ellenkezőleg, ő azt mondta, hogy lássák az emberek a ti jó cselekedeteiteket, dicsőítsék érte Istent! Meg azt is mondta, hogy menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot. Aki elrejteti a hitét, az olyan, mintha valaki egy balesetnél, vagy más életveszélyes helyzetben eltitkolná azt, hogy ő orvos, és nem segítene.

Isten az ige világosságában adja nekünk ajándékait: erőt, vigasztalást, bátorítást, tanácsot, kitartást, kegyelmet. Aki ezt a világosságot nem rejti el, hanem a mindennapi életében használja, él vele, az még többet kap és erősödni, növekedni fog a hitben. Aki azonban nem él Isten ajándékaival, nem használja fel a gyakorlati életben, nem valósítja meg azt, amit az ige hirdetéséből hallott, a Bibliában olvasott, abban egyre kisebb lesz az ige világossága. Olyan lesz a hite, mint a letakart láng, amely egyre gyengébb, pislogni kezd, és végül kialszik.

Jézus a belső fényünkről beszél, amely megerősödik, meggyarapodik, ha emberek közé visszük, de kialszik és sötétséggé lesz, ha nem használjuk.

Jézus ma a következő kérdéseket teszi fel nekünk, feleljünk rá magunknak őszintén:

- Lámpások vagyunk-e, meggyújtotta-e az életünkben az ige Jézust, a világ világosságát?
- Hol van a lámpásunk: a lámpatartóban világít másoknak is a hitünk, vagy letakarva halódik?
- Hogyan hallgatjuk az igét? Úgy, hogy használjuk is, és növekedik a hitünk, vagy csak hallgatjuk, de nem használjuk, és fogy a hitünk?

Ámen!